

Naftali Berta

A képen apám egyik húga, Bertuska látható. Ő az apám egyetlen húga, aki túlélte a második világháborút. Merthogy ő Bukarestben volt a nővérénél, megmenekült. A háború után férjhez ment Balázsfalvára, a férje Naftali volt, egy ügyvéd, aki ugyanakkor zenész is volt. Olaszországban tanulta a jogot, hazakerült, de miután elég jó módon éltek Balázsfalván, a rezsim megváltozása után őket is chiaburnak [kulák románul, lásd: kulákok Romániában] nyilvánították. Mindenüket elkobozták, a szüleinek üzletük volt. És akkor eljöttek Nagybányára, de semmi nélkül, egy-egy

bőrönddel. Apámnak, Eisikovits Dezsőnek öt testvére volt: Izidor, Rózsi, Ida, Frida és Zseni, és féltestvérei pedig: Bertus, Háni, két ikertestvér, Mendel és Moshe, majd Chája -- ez életet jelent -- és a legkisebb Böske, Bözsi. De a kapcsolat olyan szoros volt a családban, hogy nem volt soha semmi megkülönböztetés a gyerekek között. Apám négy éves lehetett, amikor meghalt az édesanyja, tehát körülbelül 1899-ben. A zsidó hagyományok szerint, ha elhal a feleség, akkor közvetlen a volt feleségnek a lánytestvérét kell elvenni [lásd: levirátus]. Így is történt. Megnősült nagyapám másodszorra, és elvette a sógornőjét, Malkát. Azok a gyerekek, akik az apámnál kisebbek voltak, azok Nagyiklódon maradtak. Ketten voltak, Izidor bácsi és még egy lány, Rózsi, akik maradtak. A többiek elkerültek otthonról, az apám például Balázsfalvára, őt a Max Eisikovits [Eisikovits Mihály] apja vette magukhoz.